

ΤΡΟΜΕΡΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Α΄.

ΙΑΝ ἐσπέραν τοῦ Ἀπριλίου, δύο ἱστιοφόρα, ὑπὸ οὐρίου φερόμενα ἀνέμου, εἰσέπλεον εἰς τὸν ὄρμον τῆς Ἀρίκας. Τὸ ἓν, φέρον ἐπὶ τῆς ὑψίστης κεραίας τὴν βρεττανικὴν σημαίαν, ἦτο πλοῖον ὀκτακοσίων τόννων, ὀγκῶδες μᾶλλον, ἀλλὰ στερεόν. Προῦχώρει μετὰ σεβαρότητος ἁγγλοῦ δημαρχικοῦ παρῆδρου, ὑποχωροῦν εἰς τὸ κύμα, χωρὶς ἐννοεῖται νὰ χάνῃ τι τῆς ἀλλαζόνος, ἀκάμπτου καὶ γαύρου αὐτοῦ φυσιογνωμίας. Τὸ ἕτερον ἦτο γολέττα τρικάρτος, ἐλαφρὰ καὶ κομψή, μὲ τὰ λευκά της ἱστία ἐστιλβωμένα, τὸ κατὰστρωμα καθαρὸν, τὰ σχοινία κατραμωμένα καὶ ἀποστιλβόντα, τὰς πλευρὰς κεχρωματισμένας, ὡς εἰ πρὸ μικροῦ ἐξήρχετο τοῦ ναυπηγείου. Ἐπλεε μετὰ χάριτος πτηνοῦ, ἠπόρει δέ τις τί νὰ θυμᾷσῃ περισσότερον, τὴν κομψότητα ἢ τὴν ἀμίμητον εὐκνησίαν του. Ὡς θαλάσσιον πτηνὸν ὠλίσθηκεν ἐπὶ τῶν μεγάλων κυμάτων.

Πέραν εἰς τὸν ὀρίζοντα, ὁ ἥλιος ἐβυθίζετο εἰς τὴν θάλασσαν. Ὑστατον ἐκπέμπων ἀσπασμὸν πρὸς τὰς χιονοσκεπεῖς κορυφὰς τῆς Κορδιλλέρας.

Αἶφνης ἡ νύξ ἐκάλυψε τὸν ὀρμίσκον. Μακρόθεν ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ τὴν Ἀρίκαν ἐκ τῶν ὀλίγων φώτων τὰ ὁποῖα διεπέρων ἤδη τὴν σκοτίαν. Τὰ ὄρη ἐσκοτίσθησαν καὶ εἰς τὴν κορυφὴν ἐκάστου κύματος παρήχθησαν λάμψεις φωσφορικά, ὅμοιαι ἐν τῇ μαρμαρυγῇ των πρὸς ἑκατομμύρια πυγολαμπίδων· ἐνόμιζέ τις ὅτι ὁ οὐρανὸς τῶν τροπικῶν ἀπειτίναξεν εἰς τὴν θάλασσαν τὴν χρυσὴν κόκκιν τῶν ἀπειραριθμῶν αὐτοῦ ἀστέρων.

Τὰ δύο πλοῖα ἐχάρχσον τὰς αὐλακὰς των ἐπὶ τῆς θαλάσσης, μέσῳ τῆς ἀναφλέξεως ταύτης. Ἐνόμιζέ τις ὅτι λίθοι πολῦτιμοι ἀνέβλυον ὑπὸ τὰς πρῶρας των. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν πιτυλίσματα σπινθηροβόλα ἀναπηδῶντα, ἐπιπτον ἐπὶ τοῦ κατὰστρώματος καὶ ἐφώτιζον αὐτὸ πρὸς στιγμὴν. Ὅπισθεν αὐτῶν ἐσχημάτιζον ἀτελεύτητον γραμμὴν φωτεινὴν.

Μεγαλοπρεπῶς ἔβαινε τὸ ἁγγλικὸν πρὸς τὴν διεύθυνσίν του. Τὸ *Ἀλμπατρός*, — τὸ γαλλικὸν δηλαδὴ — ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ πλοίαρχου του, ἀναλαβόντος τὸν οἶακα, ἐσκίρτα μετὰ χάριτος καὶ εὐπειθείας ἵππου εὐγενοῦς.

Θέλων νὰ εἰρωνευθῇ τὴν βαρύτητα τοῦ νησιωτικοῦ ἢ καὶ ἀπλῶς χάριν παιδιᾶς, διήρχετο μετ' αὐθάδους ἀκριβείας ὑπ' αὐτὸν τὸν πρῶτον ἱστὸν τοῦ συνταξιδιῶτου του καὶ περιέπλεεν αὐτό. Ἐνίοτε μάλιστα ὁ πλοίαρχος διηύθυνε τὸ πλοῖόν του κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ ἁγγλικόν, κατὰ δὲ τὴν ψυχολογικὴν στιγμὴν, διὰ μιᾶς στροφῆς τοῦ οἶακος, ἐπανεφέρεν αὐτὸ εἰς τὴν προτέραν γραμμὴν, εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν εἰκοσιν ὀργυῶν μόνον, ὡς εἰ ἤθελε νὰ καταλάβῃ αὐτὸ ἐξ ἐφόδου. Τὸ *Μαίρν-Ἀρρα* εἰσέπλευσεν ἤδη εἰς τὸν ὄρμον, ἠγκυροβόλησε καὶ ἔστη ἀκίνητον. Τὸ *Ἀλμπατρός* διεληθὼν διὰ τῆς πρύμνης τοῦ ἁγγλικοῦ, ἤγγισε σχεδὸν αὐτήν, ὁ δὲ κυβερνήτης του ἠκούσθη λέγων μεγαλοφώνως :

— Προσοχή, παιδιὰ μου, ὅλοι -μαζὺ καὶ τακτικά· νὰ δεῖξουμε σ' αὐτὸν τὸν *Εγγλέζο* πῶς ξέρουμε τὴ τέχνη μας καλλίτερα κι' ἀπὸ ἓνα ἁγγλο μοίραρχο.

Καὶ τὸ ἐλαφρὸν σκάφος διωλίσθησε μεταξὺ τοῦ *Μαίρν-Ἀρρα* καὶ ἀμερικανικοῦ τινος ἀτμοπλοίου, πλαγίως ἠραγμένου ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς. Ἠκούσθη γαλλιστί :

— Ρίψατε τὴν ἄγκυραν !

Κρότος ἀλύτῳ ἀντήχησεν. Ἡ θάλασσα ἠνοιχθη ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἀγκύρας βυθισθείσης παταγωδῶς· ὅτε δὲ καὶ τὰ ἱστία συνεπτύχθησαν καὶ αἱ πρῶραι τῶν τριῶν πλοίων εὐρέθησαν ἀκριβῶς εἰς εὐθυγραμμίαν, ζητωκραυγὴ θαυμασμοῦ ἀνῆλθεν ἐκ τοῦ ἀμερικανικοῦ. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἀκριβῶς, ἀνερχομένη πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐπεφάνη ὀπισθεν τῆς ὑψίστης κορυφῆς τῶν Ἀνδεων ἡ σελήνη, κατακλύσασα διὰ τοῦ μελαγχολικοῦ της φωτὸς τὴν σχεδὸν ἀποκοιμημένην πόλιν, τὸν ὀρμίσκον καὶ τὰ ἐπὶ τῶν ἀργυρῶν καὶ χρυσῶν κυμάτων ταλαντευόμενα πλοῖα.

Β΄.

Ἦσαν τότε οἱ χρόνοι καθ' οὓς οἱ γάλλοι ναῦται ἄσπονδον ἔτρεφον μῖσος κατὰ τῶν Ἀγγλων, τῶν τῆς χθὲς ἔτι φίλων μας, τῶν τῆς αὔριον ἴσως.

Εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Βρετανίας καὶ εἰς τοὺς ἐπὶ τοῦ Ὠκεανοῦ λιμένας μας, ἐπὶ τῇ ὀνόματι καὶ μόνῳ τῆς Ἀγγλίας αἱ κεφαλὰὶ ἐξήπτοντο.

Ἐτι καὶ σήμερον οὐκ ὀλίγοι τῶν πηλαιμύχων θαλασσινῶν μας αἰσθάνονται σφύζον τὸ αἷμά των εἰς τὰς φλέβας καὶ τὴν καρδίαν νὰ σκιρτᾷ ἐπὶ τῇ θέᾳ ἐνὸς γκαρντέμ· αἰσθάνονται κνισμοὺς εἰς τὰς χεῖρας καὶ ἀστραπαὶ ἐξέρχονται τῶν ὀφθαλμῶν των ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῶν μαχῶν, ἃς ἄλλοτε συνέκρότουσαν εἰς τοὺς ξένους λιμένας, πεδία ταῦτα μάχης πρόχειρα διὰ τοὺς ἀντιπάλους τούτους τοὺς νομιζομένους ἀσυνδιχλάχτους.

Τῶν ἐμπορικῶν πρὸ πάντων πλοίων τὰ πληρώματα ἀλληλεσπάζοντο ἐπ' οἰχθήποτε προφάσει, τόσῳ μᾶλλον καθ' ὅσον ἐνεθαρρύνοντο κρύφα καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν ἀξιοματικῶν των.

Ἐπρεπε νὰ ἴδῃ τις ὅποια βλέμματα ἀντήλασσον οἱ τελευταῖοι οὗτοι, ὅταν ἕνεκα ὑποθέσεων ἐτύγχανον ἀντιμέτωποι εἰς τὸ κατὰστημα φορτωτοῦ τινος ἢ προμηθευτοῦ.

Τῇ ἐπαύριον λοιπὸν τοῦ κατὰπλου των, πέντε ἢ ἕξ ναῦται τοῦ *Ἀλμπατρός* προσεβλήθησαν, ἐπ' αὐτῆς τῆς προκυμαίας, ὑπὸ δεκάδος ναυτῶν τοῦ *Μαίρυ-Ἀρρα* καὶ ἐδέχθησαν ἐν ἀπὸ τὰ μᾶλλον ἀξιοσέβαστα ξυλοκοπήματα ἐξ ὧν προσεφέρθησαν ποτε ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τοῦ Εἰρηνικοῦ ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ *Πιζάρρου*.

Μεθὼν τὰ διατρέχοντα ὁ γάλλος πλοίαρχος, ὁ νεανίας τὸν ὁποῖον εἶδομεν παρὰ τὸν οἶακα τοῦ πλοίου του, συνεκράτησε τὴν ὀργὴν του. Τὴν ἐπουένην Κυριακὴν, ἅμα τῇ αὐγῇ, ἔστη ἐπὶ τῆς γεφύρας, παρακολουθῶν μετὰ προσοχῆς τὰ συμβαίνοντα ἐπὶ τοῦ ἀγγλικοῦ. Περὶ τὴν ἐννάτην δέκα ἄνδρες ἐπέβησαν τῆς μεγάλης λέμβου τοῦ *Μαίρυ-Ἀρρα*. Ἀποταθείς τότε πρὸς τὸ πληρώμα του:—Παιδιῖ, λέγει αὐτοῖς, σήμερον ἡ μεγάλη βάρκα βγαίνει ἐς τὴν ξηρά. Πόσοι ἀπὸ σᾶς γιὰ τὴν μεγάλην βάρκα; — Ἐννὴ φθάνουμε, καπετάνιε. — Ἀρκεῖ. Σᾶς ἐπιτρέπω νὰ πάρετε μαζὺ σᾶς τὰς ράβδους σας. Καί... καλὴ διασκέδασι!

Οἱ ναῦται ἐπέβησαν τῆς λέμβου γελῶντες. Πολλοὶ παρέλαβον καὶ τὰς ναυτικὰς των μαχαίρας.

Ἡ συμπλοκὴ ὑπῆρξε δεινὴ. Τὴν φορὰν ὅμως ταύτην, οἱ Ἀγγλοὶ ἐπέστρεψαν ἡττημένοι. Πέντε ἀνέλαβον πληγωμένους ἐκ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, οἱ δὲ λοιποὶ δὲν ἦσαν εἰς κελυτέραν κατὰστασιν.

Ἡ συγκρουσίς ὑπῆρξε τρομερά. Καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ ὠπλισμένοι διὰ ράβδων, ἃς ἡδύνατό τις ρόπαλα μᾶλλον νὰποκαλέσῃ, ἐμάχοντο ἐπὶ ὥραν ὁλόκληρον χωρὶς νὰ ὑποχωρήσωσιν.

Εἰς τῶν ἀνδρῶν τοῦ *Ἀλμπατρός*, γίγας τὸ εἶδος, εἶχεν ἐκλέξῃ δι' ἴδιον ἑαυτοῦ λογαριασμόν δύο ἄγγλους ὡς ἀντιπάλους. Σχεδὸν ἀποκτείνας αὐτούς καὶ θέσας ἐκτὸς μάχης, συνεπλήρωσεν ἐν ροπῇ ὀφθαλμοῦ τὴν ἡτταν τῆς Ἀλβιδῶνος.

Ὁ Γουίλλιαμς Κλαίρκων, ὁ πλοίαρχος τοῦ *Μαίρυ-Ἀρρα* κατελήφθη ὑπὸ λύττης ὅταν ἐπανεφέρον αὐτῷ τὰ λείψανα τοῦ πληρώματός του. Οὕτως ὥστε ἀμέσως τὴν ἐπαύριον κατωρθώσας νὰ συναντηθῇ μετὰ τοῦ Παύλου Μπαναλέκ, κυβερνήτου, σὺν Θεῷ, τοῦ *Ἀλμπατρός*,

— Κύριε, λέγει αὐτῷ, οἱ ναῦται σας προδοτικῶς ἐπετεθήσαν χθές... — Μὲ συγχωρεῖτε, ἔσπευσε νὰ διακόψῃ ὁ Μπαναλέκ, προκειμένου περὶ προδοτῶν, τοιοῦτοι δὲν εἶνε οἱ ἄνδρες μου· προδῶται εἶνε οἱ ἀτίμως ἀντεπεξελθόντες τὴν παρελθοῦσαν ἐβδομάδα δέκα ἐναντίον ἐξ...

Συνδιάλεξις ὑπὸ τοιοῦτους ὅρους δὲν ἡδύνατο βεβαίως νὰ μὴ καταλήξῃ εἰς διάρρηξιν τῶν διαπραγματεύσεων.

Μετὰ τινα ὅθεν λεπτὰ ἡκούσθη ὁ Μπαναλέκ λέγων μεθ' ὕψους εὐγενεστάτου:

— Πᾶς ἀξιοματικὸς τῆς πατρίδος μου, κύριε, εὐρισκόμενος ἀντιμέτωπος πρὸς ἀξιοματικὸν τῆς ὑμετέρας, θεωρεῖ ἑαυτὸν εὐτυχῇ. — Ἐν ἄλλοις λόγοις μὲ προκαλεῖτε; — Νομίζω ὅτι πολὺ ἀργὰ τὸ ἀντελήφθητε. — Ἐστῶ, κύριε. Αὐριον, εἰς τὰς ἑπτὰ, θὰ ἀναμένω ὑμᾶς καὶ τοὺς μάρτυράς σας ἐπὶ τῆς προκυμαίας. — Θὰ εἶμαι. Ἀλλὰ προσέξατε! Ἐπειδὴ ἡ μάχη δὲν θέλει συγκροτηθῇ κατὰ θάλασσαν, αἱ πιθανότητες εἶνε ὑπὲρ ἐμοῦ.

Ὁ Γουίλλιαμς Κλαίρκων στρέψας τὰ νῶτα πρὸς τὸν Γάλλον ἀπῆλθεν εἰς τὰ ἴδια.

Δύο περίπου ὥρας μετὰ ταῦτα ἐπιστρέφοντες εἰς τὰ πλοῖα των, οἱ δύο πλοίαρχοι, ἐπέβαινον σχεδὸν ταυτοχρόνως, ἑκάτερος τῆς ἰδίας λέμβου. Ἡ θάλασσα ἦτο τεταραγμένη. Καίτοι καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα δὲν ἐπέκειτο τρικυμία, τὰ κύματα διεδέχοντο ἄλληλα, ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν καθιστάμενα ἀγριώτερα καὶ βαθύτερα. Δυσκίνητοι προὐχώρουν αἱ λέμβοι. Τὰ πάντα ἐν τούτοις ἔβαινον κατ' εὐχὴν μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἐφθασαν ἐγγὺς τῶν δύο πλοίων. Τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ταύτην καθ' ἣν ἡ λέμβος τοῦ *Μαίρυ-Ἀρρα* προσήγγιζε τὴν κλίμακα, κύμα λαθραίως ὑπείσδυσαν ἀνύψωσεν αὐτὴν ἐκ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς καὶ ἐν ροπῇ ὀφθαλμοῦ πάντες οἱ ἐπιβαίνοντες αὐτῆς ἐρρίφθησαν εἰς τὴν θάλασσαν.

— Στὴ θάλασσα! σῶστε τοὺς πνιγμένους, παληκάρια, εἶπεν ἀταράχως ὁ Μπαναλέκ στρέφων τὸν οἶακα, καὶ τεντῶστε λίγο τὸ σχοινὶ γιὰ νὰ μὴ φθάσουμε ἀργά.

Διὸ τριῶν ἢ τεσσάρων κωπηλασιῶν οἱ Γάλλοι ἐφθασαν εἰς τὸν τόπον τῆς καταστροφῆς.

— Ἐ! μὰ δὲν βλέπω τὸν *Ἐγγ. Μιζο* μου! εἶπεν ὁ Μπαναλέκ ἐγειρόμενος· μήπως δὲν ξεύρη νὰ κολυμβᾷ; Καλὰ, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ πνιγῇ ὀγληγορώτερα ἀπὸ αὐριον βράδυ. Ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ δὲν θὰ τοῦ τὸ ἐπιτρέψω. Ἐ! σεῖς, ψαρέφετέ μου ὅλαις αὐταῖς ταῖς φώκαις κι' ἐγὼ πέρνω ἀπάνω μου τὸν καπετάνιο τους.

Καὶ ἄνευ ἀργοπορίας, ὁ νεαρὸς Βρεττανὸς ρίπτεται εἰς τὴν θάλασσαν λέγων: — Νά τοις, νά τοις!

Οἱ ναῦται τοῦ *Ἀλμπατρός* δὲν ἤργησαν νὰ περισυλλέξωσι δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοὺς τέσσαρας κωπηλάτας τοῦ *Μαίρυ-Ἀρρα*. Ὁ δὲ Μπαναλέκ, ἐν τούτῳ τῷ μεταξύ, καίτοι ἡ θάλασσα ἦτο ἐξηγριωμένη, δις καὶ τρίς βυθισθεὶς, κατάρθωσε νὰ σῶσῃ τὸν Κλαίρκων, ὅστις ἄλλως τε εἶχε παντελῶς ἀπολέσῃ τὰς αἰσθήσεις.

Γ'.

Τρεῖς μετὰ ταῦτα ὥρας, ὁ ἄγγλος πλοίαρχος ἠγγέλλετο ἐπὶ τοῦ *Ἀλμπατρός*. Ἐγερθεὶς ὁ Μπαναλέκ μετέβη εἰς προὔπαντήσιν του καὶ ὑπεδέχθη αὐτὸν πρὸ τῆς θύρας τοῦ δωματίου. — Πλοίαρχε, εἶπεν ὁ Κλαίρκων τείνων τὴν χεῖρα τῷ γάλλῳ ναύτῃ, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. — Διὰ τί; ... ἠρώτησε μετ' ἀπορίας ὁ νεαρὸς κυβερνήτης. — Ἀλλὰ, ἀπήντησεν ὁ Κλαίρκων ἀπλούςτατα, διότι μοὶ ἐσώσατε τὴν ζωὴν. — Ἀ μπά! δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ σᾶς πῶ μὴ μὲ νομίζετε κελήτερον ἢ ὅ,τι πράγματι εἶμαι. Ἐν σᾶς ἔσωσα, ἐπραξα τοῦτο, διότι αὐριον θὰ μονομαχήσωμεν. — Ἀ ναι, ἰλήθει! — Τὸ εἶχατε λησμονήσει; ἐγὼ ὅμως ὄχι. Καὶ ἂν ἐνετρέπετο ἡ ἰδική μου λέμβος, πολὺ θὰ δυ-

σπρεστούμην νὰ πνιγῶ πρὸ τῆς μονομαχίας. Σκερθεῖς ὅτι καὶ σεῖς ἐπίσης θὰ ἐλυπεῖσθε πολὺ ἐὰν ἐν παληοῦμα σὰς ἐστέει τὴν εὐχαρίστησιν τὴν ὁποίαν θὰ λάβητε αὐρίον τὸ πρῶν, ἀπεφάσισα νὰ ριθῶ εἰς τὴν θάλασσαν. Ὡστε οὐδεμίαν εὐγνωμοσύνην μοῦ ὠφεῖλετε. — Ὅχι δὲ, ὅχι δὲ! καπετάνιε. — Βεβαίότατα· τὰ πράγματα ἔχουν ὡς εἶχον τὴν τιμὴν νὰ σὰς τὰ εἶπω, προσέθετο ὁ Μπαναλέκ θέτων τὰς χεῖρας εἰς τὰ θηλάκια του, ἵνα μὴ παρυσυρόμενος λάβῃ τὴν ὑπὸ τοῦ ἄγγλου φιλικῶς τεινομένην δεξιάν. — Ἐπιμένετε λοιπὸν πολὺ νὰ κτυπηθῇτε μαζὺ μου; ὑπέλαβεν ὁ Κλαίρσκων. — Βεβαίότατα. — Ἔστω, ἀλλὰ δὲν δύνασθε νὰ μ' ἀναγκάσητε νὰ σὰς δώσω ἱκανοποίησιν προτοῦ λάβετε τὴν χεῖρα τῆς ὁποίας σὰς προσφέρω. Ἄλλως τε δὲν θὰ μονομαχήσω ἂν πρότερον δὲν ἀποδεχθῇτε τὴν εὐγνωμοσύνην μου. — Περίεργος ἄνθρωπος, περίεργος ἄνθρωπος! Ἴδου σφίγξατε λοιπὸν τὴν χεῖρα μου, ἃς γείνη κι' αὐτό. Ἀλλὰ θὰ μονομαχήσητε. — Μὰ τὸ ναί! ἀνέκραξεν ὁ ἄγγλος ριπτόμενος εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μπαναλέκ.

Μεθ' ὅλον τὸ σαρκαστικὸν αὐτοῦ ὕφος ὁ γάλλος πλοίαρχος, ἡσθάνθη ἑαυτὸν συγκινηθέντα ὑπὸ τοῦ ρωμαλέου ἐναγκαλισμοῦ τοῦ ἀντιπάλου του. Ἐσκέπτετο ὅτι ἀνὰ πᾶσαν ὥραν, ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, περίστασις ὁμοία τῆς τοῦ Κλαίρσκων ἡδύνατο νὰ ἐκθέσῃ τὴν ζωὴν αὐτοῦ, ὅτι ἐπὶ τέλους ἡ ζωὴ αὕτη εἶχεν ἀκόμη ἱκανὰ θέλητρα, ὥστε νὰ ὠφειλῇ τις εὐγνωμοσύνην εἰς ἄνθρωπον, ἔστω καὶ Ἄγγλον, ὅστις ἔσωσεν αὐτήν. Τὴν ἐπαύριον εἰς τὸν τόπον τῆς μονομαχίας, ὁ Κλαίρσκων εὐνοηθεὶς ὑπὸ τῆς τύχης ἐπρόκειτο νὰ πυροβολήσῃ πρῶτος. Οὐδόλως διστασας ἔρριπεν εἰς τὸν ἀέρα. Μεθ' ὃ, ρίψας τὸ πιστόλιόν του καὶ σταυρώσας τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους, ἀνέμενε.

— Ἀ! ὅχι, ἀνέκραξεν ὁ Μπαναλέκ. Δὲν μονομαχοῦσι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, κύριε· τὸ ἀγνοεῖτε ἴσως τοῦτο, διότι εἰς τὴν πατρίδα σας ἡ μονομαχία εἶνε ἄγνωστος· πλὴν δὲν γίνεται οὕτω. — Ἐπυροβόλησα, πλοίαρχε, οὐδὲν ἔχετε νὰ εἴπητε. Εἶνε ἡ σειρὰ σας τώρα, ἀπήντησεν ὁ Κλαίρσκων μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ψυχραιμίας. — Ναί, ἀλλ' ὠφεῖλετε κατ' ἐμοῦ νὰ σκοπεύσητε! — Οὐδεὶς λόγος τιμῆς μὲ ἐξαναγκάζει εἰς τοῦτο. — Ἐν τούτοις ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ φονεύσω ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἀρνεῖται νὰ μοῦ διαρρήξῃ τὸ κρανίον! Κύριε Κλαίρσκων, γεμίσατε τὸ πιστόλιόν σας διὰ νὰ ἐπαναλάβωμεν. — Οὐδέποτε, κύριε! Μήπως ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ πυροβολήσω καθ' ὑμῶν; — Ὅχι μόνον τὸ δικαίωμα, ἀλλὰ τὸ καθήκον, ἅπαξ δεχθέντες τὴν μονομαχίαν. — Οὐδέποτε! ἐπανέλαβεν ὁ Κλαίρσκων. — Δύναμαι ἀξιόλογα νὰ σὰς ἐξαναγκάσω, ἀνέκραξεν ὁ Μπαναλέκ, βαδίζων εὐθέως κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του.

Οὐδ' ἐκινήθη οὗτος. Οἱ μεγάλοι καὶ διανυγεῖς αὐτοῦ κυανοὶ ὀφθαλμοί, ἐφ' ὧν ἀνεγίνωσκέ τις ἀκράδαντον τὴν ἀποφασιστικότητα, ἠτένιζον ἀπαθῶς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ Μπαναλέκ. Εἴτα εἶπε βραδέως:

— Καὶ ὑμεῖς αὐτός, κύριε, δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ προσβάλετε τὴν ζωὴν μου. — Διάβολε! ἀνέκραξεν ὁ Μπαναλέκ, ρίπτων καὶ αὐτὸς τὸ ὄπλον του κατὰ γῆς, ὅταν νὰ ἔχη δίκην!

Καὶ ἔστρεψε τὰ νῶτα πρὸς τὸν Ἄγγλον. Ἀλλ' ἀμέσως ἐπέστρεψεν εἰς τὰ βήματά του καὶ τείνων αὐτῷ τὴν χεῖρα τῷ λέγει:

— Εἶνε ἡ σειρὰ μου τώρα, κύριε, ἐγὼ ὀφείλω νὰ σὰς εὐχαριστήσω. Δι' ὀλίγων λέξεων μὲ ἀπετρέψατε ἀπὸ τοῦ νὰ διαπράξω πλεῖονα τοῦ ἐνὸς ἐγκλήματος. . . . — Ἐλάτε δὲ! εἶπεν ὁ Κλαίρσκων, ἐγνώριζον καλῶς ὅτι εἰσθε ἀνὴρ!

Δ'.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ὁ Μπαναλέκ καὶ ὁ Κλαίρσκων κατέστησαν φίλοι στενῶτατοι. Κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπὶ τῆς περὺβικανῆς πυχλίας προτορμίσσεως των, συνέδισαν φιλικῶς ἀληθῆ, ἀρξικμένην τὸ πρῶτον δι' ἀμοιβαίων φιλοφρονήσεων. Καθ' ἐκαστὴν ἀντήλλαξον ἐπισκέψεις. Καὶ τὰ πληρώματα ἀδελφοποιούντο, ἐπιφυλασσόμενα ἐν τούτοις ἐνδομύχως ὅπως ἐπαναλάβωσι τὰς σφαγὰς εὐθὺς ἅμα αἱ περιστάσεις ἤθελον ἐπιτρέψῃ αὐτοῖς τὴν ἀνανέωσιν τῶν ἐχθροπραξιῶν.

Πλὴν ἡ φιλικὴ τῶν δύο ἀντιπάλων τῆς χθὲς ὑπῆρξε διαρκής. Τὴν ὥραν τοῦ ἀπόπλου αὐτῶν ὑπεσχέθησαν ἀλλήλοις συνέντευξιν εἰς Εὐρώπην, παρατεταμμένον ἀνταλλάξαντες ἐναγκαλισμόν.

Ἐξ μῆνας μετὰ ταῦτα, ὁ Μπαναλέκ φθάσας εἰς Νεόκαστρον συνήντησεν αἰφνης τὸν Γουίλλιαμς, ὅστις ἡδυνάτει νὰ ἐκφράσῃ τὴν χαρὰν ἣν ἡσθάνετο.

Θὰ μείνω ἐδῶ δέκα πέντε ἡμέρας, εἶπεν ὁ Μπαναλέκ εὐθὺς μετὰ τὸν πρῶτον ἐναγκαλισμόν, καὶ ἔπειτα σὲ πέρνω μαζὺ μου διὰ νὰ γνωρίσῃς τὴν μαμά-Μπαναλέκ, ἡ ὁποία σὲ περιμένει μὲ μεγάλην ἀνυπομονησίαν! μόνον αὐτὸ σοῦ λέγω!

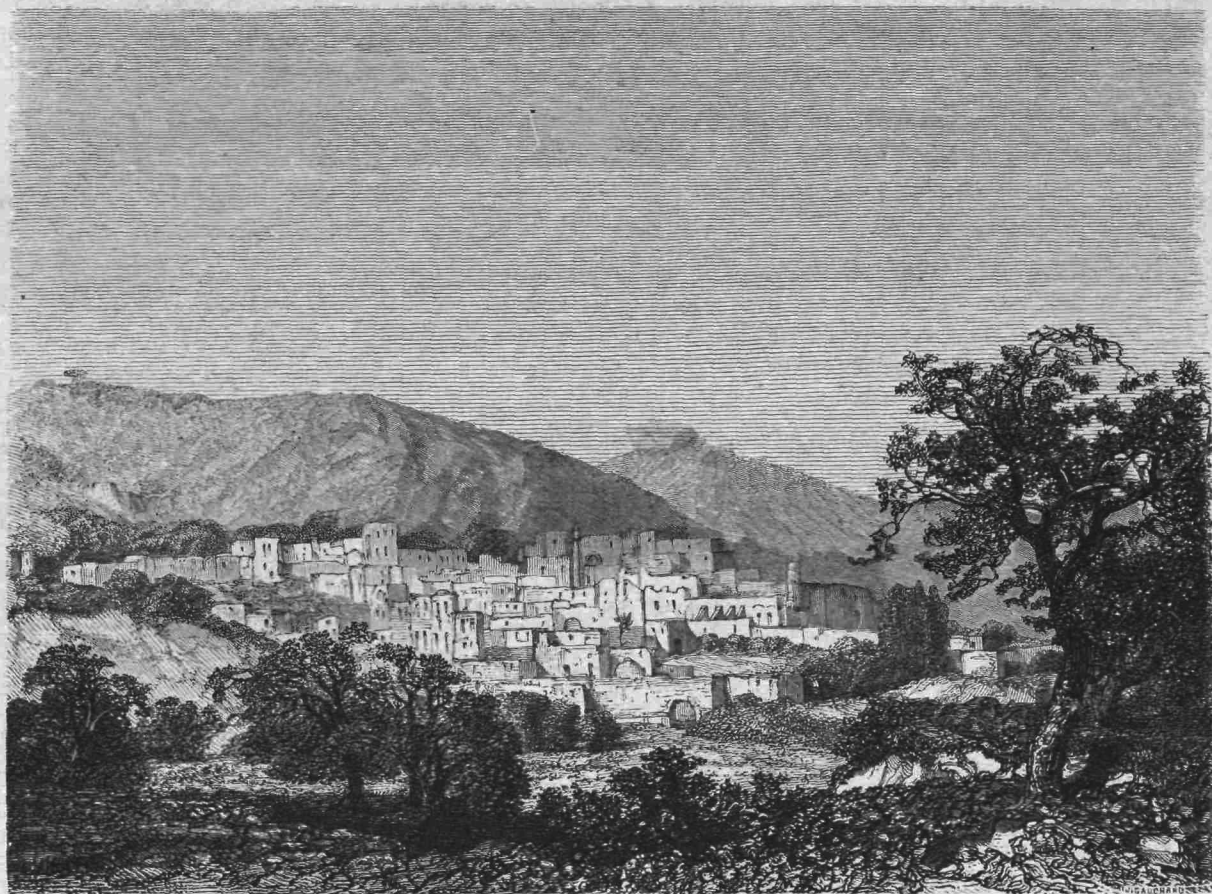
— Ἐλα, πῶς εἰς τοῦ γέρω Κλαίρσκων, ἀπεκρίθη γελῶν ὁ ἄγγλος ναυτικός, νὰ δῆς πῶς σάγαποῦνε ὅλοι!

Κλαίρσκων ὁ πρεσβύτερος, γέρων ὑψηλός, τρέφων μακρὰν καὶ κατὰλευκον γενειάδα, ὑπεδέχθη τὸν Μπαναλέκ μετὰ μεγάλης θερμότητος, κατ' ἀναλογίαν πάντοτε, διότι, ἐκ μέρους ἐνὸς Μασσαλιώτου ἡ ὑποδοχὴ ἡδύνατο κάλλιστα νὰ ἐκληφθῇ παγετώδης· πλὴν ἐκαστος ἔχει τὴν ἰδιοσυγκρασίαν του. Ἡ δεσποινὶς Μαίρυ Κλαίρσκων, κόρη δεκατετραετίας, θελκτικωτάτη ὡς εἶνε αἱ ἀγγλίδες ὅταν θέλωσι, παρουσιάσθη τῷ Μπαναλέκ, ὅστις τῇ εἶπε μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ ἀφελείας: — Μις Μαίρυ, εἰς τὸ ἐξῆς θὰ σὰς ἀγαπῶ τριπλᾶ, πρέπει νὰ τὸ 'ξεύρετε· πρῶτον, διότι εἰσθε ἀδελφὴ τοῦ Γουίλλιαμς, ἔπειτα, διότι εἰσθε ἀξιαγάπητος καὶ τέλος διότι ἂν δὲν εἰσθε ξανθή, θὰ ὠμοιόζατε, καθὼς 'μοιόζουν δύο μαργαριτάρια μὲ τὴν μικρὰν ἀδελφήν μου, τὴν Ἀννέταν. — Εἶμαι πολὺ εὐτυχής, κύριε πλοίαρχε, ἀπήντησεν ἡ νεαρὰ κόρη μὲ ἀγγλικὴν ὀλως σοβαρότητα, ὅτι ὁμοιάζω πρὸς τὴν ἀδελφὴν ἀνδρὸς τόσῳ ἐντίμου, ὁποῖος εἰσθε ὑμεῖς. Καὶ ἔτεινε τὴν μικρὰν τῆς ροδόχρουν χεῖρα, ἥτις ἐχάθη ἐντὸς τὰς εὐρείας καὶ θερμῆς παλάμης τοῦ νεαροῦ ναύτου.

Ἀδιάλειπτον ἀπετέλεσαν γοητεῖαν αἱ δέκα πέντε αὐταὶ ἡμέραι καὶ τόσῳ ταχέως διέρρευσαν, ὥστε οἱ δύο φίλοι, ὅτε ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ, ἐνόμιζον ὅτι μόνον ἀπὸ τῆς προτερείας εἶχον συναντηθῇ,

Εἰς Πέννας, ἔνθα κατῴκει ἡ μήτηρ τοῦ πλοίαρχου τοῦ Ἀλμπατρὸς, ἡ ὑποδοχὴ ὑπῆρξε μᾶλλον μεσημβρινή, δηλαδή ἐκφραστικωτέρα, πλὴν ἐξ ἴσου ἐγκάρδιος. Ἀπ' αὐτῆς τῆς δευτέρας ἡμέρας ἡ Ἀννέτα ἀπεκλίνει τὸν Γουίλλιαμς

μεγάλον της φίλον. Διηγέθη αὐτῷ βρεττανικὰς παραδόσεις, διεσκεδάσεν αὐτὸν διὰ τῆς παιδικῆς της χάριτος καὶ στω-
 μυλίας. Καὶ ἐνταῦθα, ὡς εἰς Νεόκαστρον, αἱ ἡμέραι ἀφίπταντο ταχεῖαι, κατὰ δὲ τὴν ὥραν τοῦ ἀποχωρισμοῦ ἡ δεσποί-
 νις Μπαναλέκ ἔτεινε χαριέντως τὸ μέτωπον πρὸς τὸν φίλον τοῦ ἀδελφοῦ της, ὅστις λάμπων ἐκ χαρᾶς καὶ ἐρυθριῶν, ἔ-
 θεσεν ἐπ' αὐτοῦ φίλημα ἡχηρόν. Καὶ ἐπληρώσαν τὰ ταξιδία. Οἱ δύο φίλοι ὑπεσχέθησαν ἀλλήλοις νὰ συναντῶνται
 ὁσάκις ἐπανέρχονται εἰς τὴν ξηράν· ὅταν δὲ ποτε τὰ πλοῖά των ἐτύγγανε νὰ συναντηθῶσι κατὰ θάλασσαν, ἐξήρχοντο εἰς
 τὸν πλησιέστερον λιμένα καὶ ἐκεῖ ἐν μέσῳ ἀτελευτήτων δισκειδάσεων συνέσφιγγον μεταξύ δύο ποτηρίων οἴνου τοὺς δε-
 σμούς τῆς ἀδελφικῆς ταύτης φιλίας. Οὕτως ὥστε ἡμέραν τινὰ ἀπεφάσισαν νὰ γείνωσι πράγματι ἀδελφοί, ὅπερ ἄλλως
 δὲν ἦτο δυσκατόρθωτον, ἀφοῦ ἡ δεσποινὶς Μαίρι δὲν ἐγνώριζεν ἀνὰ τὴν ὑψηλίον θελκτικώτερον *τζέντλεμαν* τοῦ Μπα-
 ναλέκ, ἡ δὲ Ἀννέτα οὐδέποτε συνήντησε νέον τόσῳ διακεκριμένον ὅσῳ ὁ σὶρ Γουίλλιαμος Κλαίρκσων. Εἰλικρινῶς εἶπεῖν,
 αἱ δύο αὐταὶ οἰκογένειαι ἐλάτρευον ἤδη ἀλλήλας καὶ ἀπεφασίσθη ἐνώπιον τῶν γονέων, ὅτι μετὰ τὸ πέρας τῶν ταξιδιῶν
 τὰ ὁποῖα ἔμελλον νὰ ἐπιχειρήσωσιν ὁ Γουίλλιαμος καὶ ὁ Παῦλος, διπλοῖ θὰ ἐτελοῦντο γάμοι. Ὁ Μπαναλέκ ἔμελλε νὰ
 ἐπανέλθῃ εἰς Περουβίαν. Ὁ Κλαίρκσων ἐπρόκειτο νὰ ταξιδεύσῃ εἰς Νέαν Ὑόρκην καὶ ἐκεῖθεν νὰπέλθῃ εἰς τὸ Ἀκρωτή-
 ριον. Ἀφοῦ ἐγένοντο πάντες οἱ ὑπολογισμοὶ συνεφωνήθη μεταξύ τῶν δύο ναυτικῶν, νὰ σφίγξωσι τὰς χεῖρας ἀλλήλων
 μετὰ παρέλευσιν ἑπτὰ μηνῶν εἰς τὴν νῆσον Ἀγίαν Αἰκατερίνην, ὅτι ὁ μέλλων νὰ φθάσῃ ἐκεῖ πρῶτος θὰ ἀνέμενε τὸν

Η ΒΗΘΛΕΕΜ

ἕτερον καὶ ὅτι ὁ Γουίλλιαμος θὰ προσεπάθῃ νὰ θέσῃ ὅσον τέχιον τέρμα εἰς τὸ ταξιδιόν του ὅπως, ἐπανερχόμενος εἰς Ρέν-
 νας, τελέσῃ τοὺς γάμους του.

Ε'.

Ἑπτὰ τὸ λοιπὸν ἢ ὀκτῶ μῆνας μετὰ ταῦτα, τὸ *Μαίρν-Ἀρρα* ἐκανονιοβόλει χαρμωπύτως εἰς ἀπόστασιν διακοσίων
 μιλίων ἀπὸ τῆς νήσου Ἀγίας Αἰκατερίνης. Ἦτο ἡ 25 Δεκεμβρίου.

Ὡς καλὸς Ἀγγλος, ὁ Κλαίρκσων προητοιμάζετο ὅπως ἐορτάσῃ τὰ Χριστούγεννα ἀναγγεῖλας εἰς τὸ πλήρωμά του
 ὅτι τὴν ἐσπέραν ἐκείνην θὰ ἐγίνετο ἐκτακτος διανομὴ τροφίμων καὶ πενταπλασία θὰ παρήχετο ποσότης οἶνοπνεύματος.

Ὡς πρὸς τοὺς ἀξιωματικούς, ὁ πατροπαράδοτος χὴν ἀνέμενεν αὐτούς. Τὸ ταλαίπωρον πετεινὸν διετηρήθη ἐν τῇ
 ζωῇ καὶ ἐπαχύνθη τραφὲν μετ' ἐπιμελείας διὰ τὴν περίστασιν ταύτην. Ὁ ἀρχιμάγειρος ἀφείκει εἰς τὰς πτήσεις τῆς φαν-
 τασίας του, κατέβαλεν ὁλόκληρον τὴν μαγειρικὴν του τέχνην.

Πιγαντικιῶν διαστάσεων *πλάμ-πούτινγκ* ἔμελλε νὰ συνοδεύσῃ τὸ πελματοδόμον, τὰ δὲ παστὰ κρέατα νὰ διανε-
 μηθῶσιν ἐν ἀφθονίᾳ· προσθέσατε εἰς ταῦτα παντοῖα ζυμαρικά· φαντασθῆτε ὑψηλὸν πύργον ἐκ φιαλῶν σικωτικοῦ οἶ-
 νοπνεύματος, ζύθου, κονιάκ, ρακῆς, καμπανίτου καὶ θέλετε λάβῃ ἀμυδρὰν ἰδέαν τῶν ἐπὶ τοῦ ἀγγλικοῦ ἱστιοφόρου πα-

ρασκευαζομένων. Τῇ ἐβδόμῃ ἀκριβῶς ὥρα, παρεκάρησαν εἰς τὴν τράπεζαν. Πρὶν καθεσθῇ ὁ Γουίλλιαμς Κλαίρκων, πληρώσας τὰ κύπελλα πάντων καὶ ὑψῶν τὸ ἑαυτοῦ :

— Τὴν ὥραν ταύτην, κύριοι, λέγει, οἱ ἐν Νεοκάστρῳ συγγενεῖς μας καὶ οἱ ἐν Ρένναις φίλοι μας προπίνουσιν εἰς ὑγίαν τῶν ναυτῶν καὶ εὐχονται αὐτοῖς κατευόδιον. Ἄς πῶμεν καὶ ἡμεῖς εἰς ὑγίαν τῶν, ἐκφράζοντες συνάμα τὴν λύπην μας ὅτι δὲν ἠδυνήθημεν νὰ φθάσωμεν ταχύτερον εἰς Ἀγίαν Αἰκατερίνην, ἐνθα ἠθέλομεν ἐορτάσει τὰ Χριστούγεννα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ Μπαναλέκ.

Πάντες ἐξεκένωσαν τὰ κύπελλα αὐτῶν καὶ τὸ γεῦμα ἤρξατο. Οὐδέν, ἐκτὸς ἂν ἀπαριθμῆσῃ τί δύναται νὰ πῇ, ἐκπλήττει περισσότερον τὸν Γάλλον, ἀπὸ τοῦ νὰ ἴδῃ τί δύναται νὰ φάγῃ εἰς Ἀγγλος.

Ἡ νύξ αὕτη τῶν Χριστουγέννων ὑπῆρξε καθ' ὅλα τελεία. Ὁ χῆν, τὸ βόιον κρέας, τὰ ἐδέσματα, τὸ *πιάμ-πυ-τιγκ* καὶ τὰ παρομαρτοῦντα κατεβροχθίσθησαν μετὰ θρησκευτικῆς κατανύξεως. Μεθ' οὗ ἤρξατο ἡ ἐκκένωσις τῶν φιαλῶν.

Τοσαῦτα εἶχον μέχρι τοῦδε καταβροχθίστη. ὥστε ἔπρεπε νὰ πῶσι μέχρι μέθης ἵνα κατωρθώσωσι τὴν χῶ-ευσιν τοσούτων καὶ τοιούτων φαγητῶν. Περί τὸ μεσονύκτιον ἐτελοῦντο ὄργια. Καίτοι ὁ οὐρανὸς ἦτο κεκλυμμένος ὑπὸ νεφῶν πυκνοτάτων διευθυνομένων πρὸς βορρᾶν, ἡ θάλασσα ἦτο ἀρκούντως ἠπία καὶ ὁ ἄνεμος ἔπνεεν οὐριος. Σελήνη δὲν ὑπῆρχε, τὸ δὲ σκότον ἦτο βαθύ. Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καὶ εἰς τὴν τράπεζαν τῶν ἀξιωματικῶν ἡ μέθη ἐλάμβανε διαστάσεις κραιπάλης. Ἡ πενταπλὴ ποσότης τοῦ εἰς τοὺς ναύτας δοθέντος οἰνοπνεύματος δὲν ἠθέλεν ἀρκέσει ὅπως μεθύσῃ αὐτοὺς εἰς βαθμὸν τοιοῦτον, ἂν οὗτοι δὲν εἶχον προνοήσῃ ἀπὸ τινος καιροῦ νὰ κάμνωσιν οἰκονομίαν ἀπὸ τοῦ καθημερινῶς παρεχομένου αὐτοῖς, ὅπως ἐν ἀνέσει ἐορτάσωσι τὴν μεγάλην τῶν Χριστουγέννων ἡμέραν.

Οὕτως ὥστε ἐν τέταρτον φετὰ τὸ μεσονύκτιον, πάντες ὁμοφώνως ἀπεφάσισαν νὰ αναβάλωσι διὰ τὴν ἐπαύριον πᾶσαν τοσοῦτῃ φροντίδα. Περιέδωκαν ἀσφαλῶς τὸν δῆκκα τοῦ πηδαλίου, ἵνα μὴ τὸ πλοῖον παρεκλίνη τῆς διευθυνσεως του, καὶ... ὅ,τι βρέξῃ ἄς κατεβῇ !

— "Ε ! κι' ἂν καμμὶ ξαφνικὴ μπόρα πέσῃ ἐπάνω 'ς αὐτὰ τὰ κατάρτια πῶνε φορτωμένα πανιὰ ! Τί γλέντι ! ἐψιθύρισε γηραιὸς ἀρχιπλωτὴρ ὀλιγώτερον τῶν ἄλλων οἰνοβαρής, — Ἀμ' δὲν στοχαζέσαι καὶ τί μονότονη θὰ ἦτανε ἡ τέχνη μας ἂν δὲν κάναμε πότε καὶ πότε καμμὶ παλαβομάρα ; ἀπῆντησεν ὁ πηδαλιούχος.

Καὶ ἐπανήρχισαν νὰ πῖνωσι, νὰ πῖνωσι ἀκαταπαύστως ! οἱ ἄνδρες ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, οἱ ἀξιωματικοὶ ἐν τῷ δωματίῳ, ἔχοντες πάντα τὰ φατνώματα κεκλεισμένα.

— Κι' ἔπειτα ὁ Χριστὸς τοῦ ὁποίου ἐορτίζομεν τὴν γέννησιν, μᾶς διαφυλάττει... εἶπε γελῶν ὁ ναυπηγός.

Αὕτη ὑπῆρξεν ἡ τελευταία προφερθεῖσα ἐπὶ τοῦ *Μαίρυ-Ἀρρα*, κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, λογικὴ φράσις. Ἡ κραιπάλῃ ἔλαβε μετ' ὀλίγον τρομακτικὰς διαστάσεις. Ἄσματα κακοήθη, μὲ φρικωδεστέρας ἔτι ἐπιδόους ἀντήχουν τῇ δεξιᾷ-κειῖσε. Ὑπαξιωματικὸς τις διηγείτο τοὺς ἔρωτάς του· καὶ ὅποια διήγησις ! ἕτερος ἀποπειραθεὶς νὰ χορεύσῃ, προσέκοψε καὶ ταλαντευθεὶς ἐξηπλώθη, ἵνα μὴ πλέον ἐγερθῇ, ἐπὶ σωρείας φιαλῶν αἵτινες ἐθραύσθησαν ὑπὸ τὸ βάρος του. Οἱ λοιποὶ ἐξηκολούθουν πάντοτε νὰ πῖνωσιν, ἀδιακόπως. Ὁ ζῦθος, τὸ κονιάκ, ὁ καμπανίτης τὰ πάντα ἐξηντλήθησαν. Μόνον τὸ οἰνοπνεῦμα ἐκυκλοφόρει ἔτι καὶ δι' αὐτοῦ ἐπλήρουν τὰ κύπελλα, εὐθὺς καγχάζοντες. Καὶ ἐτίθεντο στοιχήματα ἄνευ ἐννοίας, καὶ ἀνόητοι ἀντηλλάσσοντο εὐφυιστολογίαι. Ὡς ἐκ θαύματος δὲν ἦσαν πάντες ἀναίσθητοι ἐκ τῆς μέθης.

Ὁ Κλαίρκων, ὁ ἀποφασιστικώτατος πότης τοῦ λιμένος τοῦ Νεοκάστρου, ἀντεῖχεν ἔτι καλῶς καὶ μόνον τὸν πρῶτον ὑπᾰσπιστὴν εἶχε πλέον συμπότην. Πλὴν ἡ ἀτμοσφαῖρα τοῦ δωματίου ἐν τῷ ὁποίῳ ἐλάμβανε χώραν ἡ κτηνώδης αὕτη κραιπάλῃ κατέστη τόσῃ βαρεῖα ὥστε ἡσθάνθησαν τὴν ἀνάγκην νὰ αναπνεύσωσι καθαρὸν ἕρα. Ἀνῆλθον λοιπὸν ἐπὶ τῆς γεφύρας. Ἡ νύξ ἦτο ὑπὲρ ποτε ζοφερά. Ὁ ἄνεμος ἦδεν ἐπὶ τῶν σχοινίων τὸ αἰολικὸν αὐτοῦ ἄσμα. Τὸ *Μαίρυ-Ἀρρα* ἐστέναζεν ὑποκώφως καὶ ὥσει οἰμωγαὶ ἀνεδίδοντο ἐκ τῶν πλευρῶν αὐτοῦ. Ἡ νυκτερινὴ αὖρα ἐθώπευεν εὐχαρίστως τὴν κεφαλὴν τοῦ κυβερνήτου, ὅστις ἔσθη πρὸς στιγμὴν ἵνα ἀπολαύσῃ τὴν ζωογόνον ταύτην δρόσον. Ἀλλ' αἶφνης, οὐδενὸς κρότου προαγγεῖλαντος τὴν προσέγγισιν ἑτέρου πλοίου, ἠκούσθη κραυγὴ βροντώδης: Στρέψατε τὸ πηδάλιον! κάτωτὰ πανιὰ... ὅλα!

Πλὴν τὸ πρόσταγμα δὲν εἶχεν ἔτι δοθῇ καὶ φρικώδης ἠκούσθη διάρρηξις. Οὐδὲν δύναται νὰ παραστήσῃ παρόμοιον κρότον. Ἄς φαντασθῇ τις ὅτι δύναμις ἠνωτέρα κατὰρρίπτει καὶ ἐκρίζωνει, κίφνιδίως καὶ διὰ μιᾶς, μέγα δάσος καὶ ἰσως λάβρῃ ἀμυδρὰν τινα ἰδέαν τοῦ ἀκουσθέντος ἀπαισίου τριγμοῦ. Ἐν τῇ ζοφερᾷ μάλιστα ἐκείνῃ νυκτὶ ἦτο ἔτι τρομερώτερος.

Ἐὰν τὰ ἄψυχα ὄντα εἶχον τὴν ιδιότητα νὰ ἐκπέμπωσιν ὠρυγμούς, αὕτη θὰ ἦτο ἡ καταλληλοτέρα λέξις πρὸς παρᾰστάσιν τῆς ὑπάτου πόνου κραυγῆς τὴν ὁποίαν ἀνέτεμψε τὸ πλοῖον, συντριβέν, ρηχθέν εἰς δύο, τοῦ ὁποίου οἱ ἱστοὶ κατέπεσαν μετὰ πατάγου. Ἐπὶ τῷ ἀπαισίῳ τούτῳ θορύβῳ σύμπαν τὸ πλήρωμα τοῦ *Μαίρυ Ἀρρα* ἀνῆλθον ἐσπευσμένως ἐπὶ τῆς γεφύρας, ἐκτὸς ἐννοεῖται τῶν μὴ δυναμένων πλέον νὰ ἐγερθῶσιν. Οἱ ναῦται ἐπήδησαν πρὸς τὴν πρῶραν. Βλασφημίαι ἠκούσθησαν, κραυγαὶ ἀπελπισίας. — Βοήθειαν βρωμοεγγλέζοι! Καγχασμοὶ ἠκούσθη τότε ἐκ στόματος ἀναδιδόντος ὁσμὴν οἶνου. — French ship! ἀνέκραξέ τις δι' ὄφους σχρακαστικοῦ, τίποτε περισσότερον, τὸ πλοῖον εἶνε γαλλικόν! — Ἐμπρός! ἐμπρός! ἐκραύγασεν ὁ Γουίλλιαμς Κλαίρκων, τοῦ ὁποίου τὴν μέθην δὲν ἤρκεσε νὰ διαλύτῃ τὸ φρικῶδες τοῦτο δρᾶμα. Καὶ τὸ *Μαίρυ Ἀρρα* ἐξηκολούθησεν ἡσύχως τὸν πλοῦν του, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀνακόψαν τὴν πορείαν αὐτοῦ ὅπως παράσχῃ βοήθειαν εἰς τοὺς ταλαιπώρους ναυαγούς.

ΣΤ'.

Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπαύριον, ἅμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου, ἐν τῶν ἐξαρκτίων τοῦ βυθισθέντος πλοίου εὐρέθη περιπεπλεγμένον ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ἀγκύρας τοῦ ἀγγλικοῦ. Εἰς τὸ ἄκρον μακροῦ σχοινίου συρομένου καὶ ἐπιπλέοντος τῆς θαλάσσης, διεκρίνετο σάνις ἐφ' ἧς ἦτο χρυσοῖς γράμμασι κεχαραγμένον τὸ ὄνομα: **Ἀλμπατρός !!!**

(Μετάφρασις Ἰω. Α. Ζυγομαλά).

CAMILLE DEBANS